

Євген Олексійович Павленко, історик, лінгвіст, людина - яку Князь Огін називає найкращим із своїх вчителів. Вони познайомились у вісімдесят дев'ятому році, молодий парубок з палаючими вогнем очами, та сивий філософ, чиї очі світилися мудрістю.

Важко зрозуміти як такі різні за віком люди змогли стати друзями, крім того Євген Павленко розчарувався у людях, а особливо в єдиному своєму учні, не будемо згадувати ім'я (хоча житомиряни знають, що мова йде про А.). Бо ж він писав доноси у КДБ. Саме на передодні Євген Олексійович написав вірша:

" Не верим мы ни в Бога, ни в людей,

не ищем славы, странствуя по свету, -

блуждая в сумерках несбывшихся идей,

мы смерти ждем своей,

Отцов убитых дети."

Одна з найліричніших його книжок називається "Останній з городян", це збірка найкращих поезій Павленка за все життя. Збірка вийшла невеличким тиражем, і небагато хто її помітив, але кращі з огніщан її обожають.

Сам автор у передмові до своєї книжки написав: "Я - п'ятидесятник. П'ятидесятники від шестидесятників відрізнялися тим, що нікому і нічому не вірили - чим і вижили. Це генерація Василя Земляка, Ліни Костенко, хоч які вони різні. Різний і я... Народився 14 жовтня 1931 року у місті Житомирі. Де і що з батьком достовірно не відомо. У 33-му мене з ніг збив голод: ще й тепер пам'ятаю ті ночовки, в яких лежав майже три роки..."

1933 ...

"Маля спинається на ноги -

та й пада:

голод підкосив.

А батько вмер десь на дорозі,

і мати зовсім вже без сил

не може вмерти:

у неї діти -

малії діти, опухлі діти.

Хтозна, чи зможуть ще й ходити?"

За життя Павленко змінив багато професій, до того, звичайно, вчився в школі: спочатку в №1 (на Мальованці - районі, який вважався бандититським) у місті Житомирі, з якої у 1948 році його було виключено без права вступу до інших шкіл. Була виана довідка - "виключений зі школи за грубі порушення правил учнів". Коли вже дорослий його приятель почув про цей випадок, то спитав:

- Щоб з Мальованської школи бути виключеним, потрібно було не менш як двох вчителів вбити. Невже ти саме це скоїв? - Ні, - відповів Євген. - Я навіть у той день у школі не був, коли те "грубе поушення правил учнів" трапилось. Через якийсь час до нього прийшов колишній однокласник і сказав: "я піду до директора, зізнаюсь, що це я зірвав "Піонерську газету"". - Мовчи, - наказав юний "порушник". - Для мене вже одна честь, а ти іди вчись". Павленка таємно прийняв у вечірню російську школу чех Долечик. Відтоді і почався його шлях як носія слов'янської ідеї.

"Я славянин. Вы не узнали

во мне певучих гордых дней.

Моя тоска мои печали

о ней, о вольнице, о ней!

От моря Русского до Рима

чрез полунощные края -

лодья, скользящие незримо

и с ними вещий рус бо Ян.

Рокочут струны гуслей звонких,

разносит эхо по лесам

на диво алчущим потомкам -

среди которых я и сам

- хор дивный.

Мужи и девицы -

глаза отвагою горят -

глядят, как спорят с ветром птицы.

Идут, плывут за рядом ряд."

Євген Олексійович Павленко і зараз продовжує працювати. Ми щиро бажаємо здоров'я, довголіття, вчимося його розуму, відвертості та спраги до істини!

Князь Огін